

HOOFDSTUK 1

Groot Nieuws

Goos en Ebbie zaten onder de boom achter Goos' huis te schaken. Ebbie was daar veel te ongeduldig voor en hij kon er niks van. Maar hij wilde het per se leren, omdat Dummie en Goos het wel konden.

Goos verzette zijn toren. 'Schaak,' zei hij.

'Alweer?' zei Ebbie verbaasd. 'En nu?'

'Springen met AKILA,' riep Dummie vanuit de boom. Hij zat in het topje en zwaaide gevaarlijk heen en weer.

'Oké.' Ebbie sprong met zijn paard over een pion.

'SIR SAR. Is ghelemaal dom! Spring ghauw andere kant op!' riep Dummie.

'Te laat. Schaakmat,' zei Goos.

'Is derde keer. Jij kan niks van,' zei Dummie. 'Wij ghaan eindelijk voetballen?'

'Vanavond, na het eten. Ik moet nu naar huis.' Ze ruimden de stukken op en Ebbie pakte zijn fiets, riep 'Tot straks!' en reed het erf af, bijna tegen een grote witte auto aan.

De auto draaide het erf op, en een man met een hoed stapte uit.

‘Bart!’ riep Goos verrast. ‘Pap! Bart is er!’

Klaas kwam met een kwast in zijn hand de schuur uit. ‘Hé, Bart! Wat een verrassing. Wat doe jij hier?’ vroeg hij.

‘Goed je te zien, Klaas,’ antwoordde Bart. ‘En jou ook, Goos. Ik ben gisteren uit Amerika teruggekomen in Nederland. Hoe is het met jullie? En waar is Dummie?’

‘Ik ben ghier!’ zei Dummie, en hij plofte uit de boom voor Bart op de grond.

Bart trok hem lachend overeind. ‘Hé, oude verbandtrommel! Doe toch eens voorzichtig, straks breek je die oude botten van je. En dat moet niet, want ik kom speciaal voor jou.’

‘Jij mist mij, natuurlijk,’ zei Dummie.

‘Ja, dat ook,’ gaf Bart toe. ‘Maar ik wil vooral zien of je nog schilderijen hebt gemaakt.’

‘Ik doe. Ik maak elke week. Gha maar zien.’

Dummie pakte Barts hand en trok hem mee naar de schuur.

Achterin stonden de rekken met de schilderijen van Klaas en daarnaast stond een rek met Dummies schilderijen. Goos hielp ze pakken en Bart bekeek ze een voor een. ‘Mooi. Heel mooi. Precies wat ik wil hebben.’

‘Ghebben kan niet. Is van mij,’ zei Dummie.

‘Nee, niet écht hebben. Ik heb groot nieuws. En dat moeten we even serieus bespreken. Met zijn allen.’

Ze liepen terug naar buiten en Dummie ging ondersteboven aan de laagste tak van de boom hangen.

Goos was razend nieuwsgierig. Bart was een bekende galeriehouder. Hij kwam net uit Amerika, had groot nieuws en het was ook nog eens serieus.

‘Julie weten wel dat ik voor mijn werk in New York was,’ begon Bart. ‘Ik heb daar galleries bezocht en schilderijen bekeken. Nu is er daar een grote galerie die zich speciaal bezighoudt met jong supertalent. Zij organiseren tentoonstellingen van jongeren uit de hele wereld. En nu heb ik verteld dat hier in Nederland een groot talent woont. Een jongen uit Egypte die fantastisch kan schilderen. Ik heb daar foto’s van jouw schilderijen laten zien, Dummie. Vooral je landschappen vonden ze mooi. En je raadt het nooit...’

‘Zij willen kopen!’ zei Dummie boven zijn hoofd.

‘Niet helemaal,’ zei Bart. ‘Ze willen meer, iets heel bijzonders.’

Klaas’ ogen werden groot. ‘Wacht eens even. Bedoel jij wat ik denk?’

‘Inderdaad,’ glunderde Bart. ‘Dummie, hou je vast. Jij gaat de komende weken als een gek schilderijen maken... en dan krijg jij je eigen expositie in New York.’

‘Is echt waar? MAAASHI! MAAASHI! Schilderijen mag in Nieuwe York!’ Dummie liet zich weer vallen en begon te dansen. ‘Nieuwe York! Nieuwe York! Nieuwe York!’ Toen bleef hij staan. ‘Wat is Nieuwe York?’

‘New York is een fantastische stad in Amerika,’ vertelde Bart. ‘Dat is een ander land, over de zee. Daar wonen miljoenen mensen en daar gebeurt 24 uur per dag iets bijzonders. In New York is het nooit saai en er kan alles. Toch, Klaas?’

Klaas knikte vol ontzag. ‘Plofzak Drollemans, Dummie. Jouw schilderijen naar New York! Dat is geweldig. Dat is een wereldkans. Dat wil iedere kunstenaar! Dan b en je iemand!’

‘Ik b en al,’ zei Dummie. ‘Ik ben DARWISHI UR-ATUM MSAMAKI MINKABH ISHAQ EBONI.’

‘Ja, ja, maar dat bedoel ik niet,’ zei Klaas. ‘Dan ben je beroemd!’

‘Over ghele wereld? MAASHI! MAASHI!’

‘De opening is over drie weken,’ zei Bart. ‘Dan is het al zomervakantie en hoeft niemand vrij te nemen. Dus ik heb gezegd dat het goed is. En ik heb vast een hotel geregeld voor een hele week, dan kunnen jullie meteen de stad zien. Zie het maar als vakantie. En na de opening...’

‘Stop. Wacht even.’ Klaas greep zijn arm. ‘Wat zeg je nou? Een hotel voor ons? Welke opening?’

‘Van de tentoonstelling natuurlijk,’ antwoordde Bart.

‘Hoezo? Dummie hoeft toch zelf niet naar New York?’

‘Ja, natuurlijk. Wat dacht jij dan?’

‘Ik dacht alleen die schilderijen.’ En toen Bart bleef lachen: ‘Ho, Bart. Nee. Daar komt niks van in. Ik denk er niet aan. Uitgesloten. Zet dat maar uit je hoofd.’

‘Waarom?’ vroeg Bart verbaasd.

‘Omdat ik dan ook moet!’ zei Klaas. ‘En dat doe ik niet. Al ga je op je kop staan. Ik ga niet naar New York. Nee, nee, nee.’ Hij stampvoette per ongeluk op zijn eigen teen. ‘Au!’

‘Maar, pap, net zei je nog dat iedere kunstenaar zoiets wil,’ zei Goos.

‘Ja, dat hun schilderijen daar hangen. Maar niet dat ze er zelf naartoe moeten.’

‘Juist wel, Klaas,’ zei Bart. ‘Het is een geweldige stad. Je zal niet weten wat je ziet.’

‘Inderdaad, dat zal ik niet weten, want ik ga niet. Punt uit, helaas pindakaas. Een hele oceaan over vliegen, dat overleef ik niet.’ En koppig stak Klaas zijn kin in de lucht.

‘Mijn vader durft niet te vliegen,’ legde Goos uit. ‘Toen we naar Egypte gingen, had hij twee dagen diarree van de zenuwen.’

‘En als we naar Amerika gaan, een hele week,’ zei Klaas.

‘Is dat alles?’ Bart wuifde met zijn hand. ‘Kom op, Klaas. Vliegen is de normaalste zaak van de wereld.’

‘Ja, voor vogels,’ bromde Klaas. ‘En voor wespen en

vliegende schotels. Maar niet voor mij. Ik denk alleen maar dat zo'n ding naar beneden valt. Of dat de deuren openwaaien en dan bevrozen we. Of de radar gaat stuk, of de benzine is op, en dan verdwalen we eerst en dan storten we met zijn allen in zee tussen de haaien. Laatst op televisie nog...'

'Klaas! Hou op! Dit is een wereldkans voor die jongen.'

'Hoor je me wel? Een week diarree!' zei Klaas.

'Dan stop je maar extra toilet papier in je koffer.'

'Nee!'

Goos moest ondanks alles lachen. Bart kon veel, maar niet toveren. En Klaas van zijn vliegengst af helpen, dat kon niemand. Hij probeerde het wel, maar Klaas bleef maar zeggen dat hij het echt niet deed en dat mensen niet hoorden te vliegen, anders hadden ze wel vleugels op hun rug of een propeller achter hun kont. 'En dat heb ik nog nooit bij iemand gezien. Jij wel?'

'Oké,' zei Bart. 'Dan ga je niet mee.'

'Hèhè, dat zeg ik nou al de hele tijd,' zei Klaas opgelucht.

'Prima. Dan ga ik met Dummie en Goos alleen.'

'Veel plez... Huh? Met Dummie en Goos alleen?'

'Ja, dan kun jij thuisblijven. Dat wil je toch?'

'Ja! Nee, natuurlijk niet. Dat gebeurt helemáál niet. Goos gaat nergens heen zonder mij. Dat is mijn zóón.'

'Maar ik ben zoon van АСННЕТОЕТ,' zei Dummie boos.

'En ik zorg voor jou,' zei Klaas nijdig.

'En ik wil naar Nieuwe York!' snauwde Dummie.

‘Er gaat helemaal niemand naar New York!’

‘SIR\$AR!’

Klaas gromde en Bart gebaarde dat Dummie en Goos beter even weg konden gaan. Vlug trok Goos Dummie mee naar binnen, en ze liepen de trap op.

‘SIR\$AR! Hij is bange watje!’ briede Dummie op hun kamer.

‘Hij durft alleen maar niet te vliegen, hoor,’ zei Goos verdedigend.

‘Is kleine kind. Ik ben bang nooit!’ snoof Dummie.

‘Stil.’ Goos deed zachtjes het raam open en luisterde. Beneden hen probeerde Bart Klaas over te halen. Klaas verzoon allerlei bezwaren.

‘We hebben geen geld,’ zei hij.

‘Als Dummie één schilderij verkoopt, is er geld genoeg,’ zei Bart.

‘Maar Dummie heeft alleen een oud paspoort van Ebbie.’

‘De douane regel ik.’

‘Je bent toch geen crimineel?’

‘Nee. Maar ik kén mensen.’

‘Nou en. Al kende je Sinterklaas, ik ga toch niet,’ zei Klaas.

Dummie balde zijn vuisten. ‘Stomme watje doet nooit,’ siste hij. ‘Ghij is koppiger dan ezel!’

‘Stil nou,’ zei Goos. Maar Dummie had gelijk: als het om vliegen ging, was zijn vader hopeloos. Bart moest wel iets heel bijzonders verzinnen, wilde hij Klaas kunnen overhalen.

Plotseling zei Bart: ‘En als jij dan ook een schilderij mee mag nemen?’

Ineens was het stil.

‘Ja, Klaas, dan regel ik dat jouw werk daar ook mag hangen. Denk je eens in. Een schilderij van jou in Amerika. Dat wil iedere kunstenaar! Dan ben je iemand.’

‘Maar... mijn schilderijen? Je vond ze toch niet mooi?’

‘Nee. Maar de mensen in Amerika misschien wel. En ik wil je overhalen.’

Het was opnieuw stil en Goos hield zijn adem in. Dat was slim van Bart! Het leek alsof zijn vader nu toch twijfelde.

‘Hoeveel schilderijen dan?’ vroeg Klaas.

‘Eén,’ zei Bart.

‘Vijf,’ zei Klaas.

‘Drie,’ zei Bart. ‘Ga je dan mee?’

‘In een echte galerie?’ vroeg Klaas.

‘Ja,’ zei Bart.

Nu was het echt heel lang stil.

‘Oké, doe maar,’ zei Klaas toen. Hij klonk alsof hij zojuist had gezegd dat iemand zijn hoofd eraf mocht hakken.

‘Bange watje zegt oké! MAAASHI! MAAASHI!’

Dummie sprong met een juichkreet uit het raam en Goos rende de trap af en dacht: Bomkak Dinges! We gaan naar Amerika!

En zo kwam het dat Klaas, Goos en Dummie in de zomervakantie ineens niet thuis zouden blijven, maar naar New York zouden gaan voor een tentoonstelling van Dummies schilderijen.

Bart legde Dummie uit wat voor schilderijen hij moest maken. ‘Hollandse landschappen. Dat willen ze graag. Ik heb beloofd dat je die zou meenemen.’

‘Wat is Gholland?’ vroeg Dummie.

‘Holland is Nederland. En ze bedoelen dat.’ Bart wees naar het weiland achter het huis. ‘Dat platte land, en dat groene gras met die zwart-witte koeien heb je bijna nergens. En er zijn nog veel meer Hollandse dingen, maar dat weet Klaas wel. Molens, luchten met wolken en zo. Hebben jullie trouwens nog genoeg lege doeken? En je moet acrylverf gebruiken, anders is het niet op tijd droog.’

‘We kopen alles morgen wel,’ zei Klaas met tegenzin. ‘Ik ga nu eerst koken. Eet je mee?’

‘Iets met broccoli, zeker,’ grinnikte Bart. ‘Nee, ik ga wel naar huis.’ Hij gaf Klaas een hand. ‘Bedankt, Klaas, dat je dit voor Dummie doet. Dit is echt een grote kans voor hem.’

‘Ja, jij ook bedankt,’ mompelde Klaas.

‘Je hoeft mij niet te bedanken. Ik vind het leuk om jong talent te helpen.’

‘Dat bedoel ik niet,’ zei Klaas. ‘Bedankt dat ik de komende twee weken aan de diarree ben.’

‘O, dat. Graag gedaan.’ Bart grijnsde, stapte in zijn auto en reed weg.

Klaas kookte broccolisoup. Hij had allang weer spijt en was in gedachten waarschijnlijk al opgegeten door de haaien. Van ellende liet hij de soep aanbranden.

‘Het is nog best lekker, pap,’ zei Goos troostend, terwijl hij alle zwarte stukjes naar de kant van zijn bord duwde.

‘Niet waar,’ zei Klaas.

‘Oké. Het is vies,’ gaf Goos toe.

Klaas zette de borden weg, bakte een paar eieren en liet die ook aanbranden. Dit belofde niet veel goeds. Gingen ze nu twee weken aangebrande dingen eten?

Ten slotte aten ze boterhammen met pindakaas.

Dummie kletste de oren van hun hoofd. Dat hij de beste was. Dat hij beroemd werd. Dat hij in New York op televisie zou komen. ‘Zij klappen allemaal ghekke goedje voor mij!’ zei hij.

‘Ja, nou weten we het wel,’ zei Klaas kribbig. Hij stond op en begon de pannen schoon te boenen. ‘Waarom moet dit nou allemaal! Elke keer als ik denk dat we eindelijk weer eens normale dingen gaan doen, gebeurt er weer zóiets.’

‘Komt door mij,’ zei Dummie trots.

‘Alles komt door jou,’ mopperde Klaas.

‘Jij kan ook blij zijn keertje,’ zei Dummie verontwaardigd. ‘Zonder mij jij maakt nooit leuke reisje naar ghrote stad van ghrote land.’

‘Zonder jou gebeurde er niks, net als vroeger. Wat zou dat heerlijk zijn. Alleen maar Polderdam, koeien, weilanden, de zon die zijn rondjes draait...’

‘Zon draait niet rondje,’ zei Dummie.

‘Ach jij!’ deed Klaas. Toen liet hij de pan vallen.

‘Plofzak Drollemans!’

Goos lachte. Zijn vader was alleen maar boos om dat vliegen. Hij moest gewoon aan iets anders denken. ‘Vertel eens iets over Amerika, pap,’ zei hij.

‘Amerika is twee keer zo lang vliegen als Egypte,’ bromde Klaas.

‘Dat bedoel ik niet. Vertel iets over het land. Dan laat ik Dummie zien waar het ligt.’ Goos pakte de atlas en sloeg hem open bij de kaart van de wereld. ‘Hier wonen wij,’ zei hij, met zijn vinger op Nederland.

‘En ghier is mijn land, ik weet nog.’ Dummie wees naar Egypte.

‘Ja. En als je nou de andere kant op gaat, kom je hier. Dat is Amerika. Columbus heeft dat toch ontdekt, pap? Vertel nou eens.’

Klaas was klaar en kwam bij hen staan. ‘Ja, Columbus was de eerste daar. Ik bedoel: de eerste uit Europa. Hij wilde eigenlijk naar Indië. Dat ligt hier.’

‘Is echt waar? Columbus is domme man. Ghij ghaat ghelemaal verkeerde kant op,’ zei Dummie.

‘Je snapt er geen sikkepit van, Columbus was juist